

Proloog

Vrijdag 27 maart 1953

Jimmy had het koud, verlamd koud, en boven zijn middel was hij kleverig nat. Het bloed had zijn trui doorweekt, het kolkte in zijn keel en vulde zijn longen. Hij probeerde zich te bewegen, zich op zijn rug te draaien, maar de pijn hield hem als een ijzeren staaf op zijn plek.

Boven hem cirkelden, als het krijsen van meeuwen, stemmen die gekmakend emotioneel overlegden of hij dood was of nog leefde. Geen van allen deed een poging om hem te helpen. Waarom zouden ze ook? Van hem af zijn was hun vurigste wens.

Honor stond te roken, te lurken aan haar eeuwige sigarettenhouder, en speculeerde nonchalant over de vraag of zijn hart nog klopte. Zelfs de kleine Mina leek niet in het minst van haar stuk gebracht door het feit dat er een man voor haar neus op het tapijt lag te sterven. Het was alsof ze naar een filmscène stond te kijken.

Een zachte, warme hand omklemde zijn pols en hij vroeg zich af of de eigenaar ervan hem wilde wegtrekken bij het zwarte gat dat onder hem deinde en hem overspoelde met misselijkheid, maar in een oogwenk verdwenen alle fysieke gewaarwordingen en zag hij zichzelf op zijn buik op de vloer liggen. Honor, Georgina, Mina, Saul en Robbie stonden vrolijk naar elkaar en naar hem te kijken. Alleen was hij het niet meer; het was alleen nog zijn lichaam. Zelf zweefde hij vlak onder het plafond.

Langzaam werd hij zich bewust van een bol van helwit licht die hem naar boven trok. Het was verrassend hoezeer hij ernaar verlangde zich aan dat licht over te geven. Dat zou betekenen dat hij hen allemaal ermee zou laten weggkomen. Als hij er niet meer was, zouden hun problemen ook verdwijnen. En wie zou om hem rouwen, laat staan zijn dood wreken? Niemand. Het onrecht was onverdraaglijk.

DEEL I

I

Een onconventionele situatie

Vijf weken eerder

Hoe was Honor Wilson aan haar plaats in de wereld gekomen? De verklaringen waren geen van alle helemaal bevredigend.

Haar overleden echtgenoot, een uitgever die ze tijdens de oorlog had leren kennen, had vele nuttige vrienden en nog meer vijanden gehad, zoals een prestigieus man betaamde. Toch werd er beweerd dat Honor, niet Gerald, degene was die 'onder haar stand was getrouwd' (een veelzeggende uitdrukking die indertijd vrijelijk werd gebezigd). Anderen hadden aanmerkingen gehad op het leeftijdsverschil – vijfendertig jaar, misschien zelfs meer – en alles wat daarmee in verband werd gebracht.

Honor was een op het oog onwaarschijnlijke coquette, met haar jongensachtige figuur en literaire pretenties, haar seksloze uitstraling. En dan die ongebruikelijke huids- en haarkleur, dat gitzwarte haar en die bloedeloze huid. Er werd gefluisterd over voorouders in een of ander Midden-Europees koninkrijk uit vervlogen tijden, Moravië of Karinthië. Zelfs over een koninklijke afkomst, een gerucht dat Honor geen moment probeerde de kop in te drukken.

'Ach ja, lieve,' merkte ze graag dromerig op, 'ik heb inderdaad betere tijden gekend.' Maar het was begin jaren vijftig, dus wie niet?

Haar eigen huis was in elk geval een soort koninkrijk, waar ze als een vorstin de scepter zwaaide over een verzameling huurders. 'Mijn lieve logés,' zoals ze hen noemde. Het gelukkige huishouden resideerde aan Tregunter Road 42, iets ten

oosten van Brompton Cemetery, waarover werd beweerd dat Beatrix Potter er de namen van haar personages vandaan had gehaald. Honors huis was een middelgrote, rechthoekige twee-onder-een-kapper uit het victoriaanse tijdperk, de naaste buur van eenzelfde woning in spiegelbeeld. Smoezelig betongrijp stucwerk reikte tot halverwege de gevel en maakte daar plaats voor gelige baksteen. Er waren vijf verdiepingen als je de zolder en de kelder meetelde, en zowel voor als achter lag een overwoekerde tuin.

Op een wel heel gure avond in februari 1953 hulde een maanloze avondschemer alles behalve de contouren van de onverzorgde voortuin in duisternis. Niet dat de vreemdeling die op de voordeur af liep daarover zou oordelen. Jarenlang had hij gewoond op een plek die geheel verstoken was van groen en gebladerte, van elke vorm van vreugde.

In de keuken aan de achterkant van het huis hoorde George het rinkelen van de bel, en met een zucht liep ze naar de voordeur om open te doen. Ze was in een niet al te best humeur. Ze was twee weken over tijd – dat had zij natuurlijk weer – en haar rug deed pijn van het poseren in Auden Quennels tochtige atelier.

George werkte als schildersmodel, het minst erge van de verschillende demi-mondeberoepen waarin ze had geliefhebberd. Tijdens de sessie van vandaag was er een muis over haar blote voet gerend, waardoor ze verschrikt was opgesprongen.

‘Niet bewegen!’ had die onbeschofte vlerk (Auden, niet de muis) geschreeuwd.

Ze was in tranen uitgebarsten en had zich vervolgens afgevraagd wat haar in vredesnaam mankeerde. Normaal gesproken beet ze van zich af. Hoe moest een meisje zich anders staande houden in deze vervloekte wereld?

Hoe dan ook was ze niet zo beleefd als ze had kunnen zijn tegen de lange gestalte in overjas die op de stoep stond.

‘Jaaa?’ vroeg ze, terwijl ze de voordeur op een heel klein kiertje hield. Ze tuurde naar de man, die een hoekig, gladge-

schoren gezicht had, en donkere wallen onder zijn ogen.

‘Goedenavond,’ zei hij hartelijk. ‘Is mevrouw Honor Wilson er ook?’

George deed de deur een stukje verder open. Het licht van de elektrische kroonluchter in de hal verzwolg de zwakke gloed van de lamp bij de voordeur en ze nam de vreemdeling schattend op. Hij was ergens in de twintig, stelde ze vast, en niet onknap, maar ook niet haar type. George viel op weldoorvoede mannen met twinkelende ogen en lome bewegingen. Mannen die onverslijtbaar oogden, boordevol levenslust.

‘En u bent?’ informeerde ze. Een of andere collectant voor een goed doel, vermoedde ze. Of zo’n Jehova’s getuige.

‘Mijn naam is Jimmy Sullivan. Ik hoop dat mevrouw Wilson het niet erg vindt dat ik zo plompverloren langskom. We kennen elkaar van jaren geleden, ziet u.’

Dat zag George helemaal niet. In haar voorstelling van Honors vroegere leven kwamen geen jongemannen voor die – ze keek vlug naar beneden – gangsterschoenen droegen en een onmiskenbaar platte Londense tongval hadden.

‘Komt u maar even binnen,’ zei ze. ‘Dan zal ik kijken of mevrouw Wilson thuis is.’

Meneer Sullivan stapte naar binnen en bracht de geur van mist, tabak en Old Spice met zich mee. George zag dat hij naar haar boezem keek. Die was onder normale omstandigheden al bewonderenswaardig, maar werd nu nog extra benadrukt door een op onfortuinlijke wijze gekrompen witte pullover, het enige schone kledingstuk dat ze die ochtend nog had gehad. Mannen, dacht ze eindeloos vermoeid.

Ze gingen naar de salon en ze nodigde meneer Sullivan uit plaats te nemen. Hij blikte om zich heen, zette zijn hoed af en glimlachte vaag, wellicht een beetje onder de indruk van de oppervlakkige grandeur van het vertrek met zijn hoge plafond, de kastanjebruine, fluwelen sofa’s en het antiek ogende tapijt, de marmeren schoorsteenmantel waarin cherubijntjes waren uitgesneden en de kroonluchter van glazen vruchten.

Toen George hem daar alleen achterliet, bedacht ze dat hij

van alles zou kunnen stelen. Of gedroeg ze zich nu als een afschuwelijke snob? Diefstal beperkte zich immers niet tot een bepaalde sociale klasse. Een van haar schoolvrienden had een broer die in de gevangenis zat, in Wormwood Scrubs. Woe-kerhandel tijdens de oorlog. Desondanks versnelde ze op de trap haar tred.

Honor was in het zogenaamde kantoortje, vanwaaruit ze haar literaire kwartaalblad *Vista* publiceerde. Op het eerste gezicht leek ze een knappe vrouw van in de dertig. Haar ogen waren diep Chinees blauw en haar zwarte haar was modieus kort. Het viel in kunstmatige golven om haar wit gepoederde gezicht. Het effect was buitengewoon: ze zag eruit als een ster van de stomme film of een Franse chanteuse op een vervaagde professionele foto. Ze had stakerige vingers, sowieso een stakerig figuur, en droeg nette, hoogsluitende blouses, met edelstenen ingelegde broches en mannelijk ogende broeken. Een bril met schildpadmontuur hing aan een gouden kettinkje om haar hals. Ze zat met haar rug naar het raam aan een groot, log bureau en de mosterdgele gordijnen waren dichtgetrokken om de donkere avond buiten te sluiten. Op het bureau stonden een typemachine, een glas met een bescheiden laagje whisky en een massa typoscripten, boeken en tijdschriften. Aan haar voeten, vrijwel geheel aan het zicht onttrokken, lag haar witte vuilnisbakkie Lulu.

‘George, schat, wat is er in vredesnaam loos?’ vroeg ze bij wijze van begroeting. ‘Je galoppeerde die trap op alsof je op de hielen werd gezeten door een bijlmoordenaar. Is er soms iemand aan de deur?’

Robbie, die in kleermakerszit en omringd door bladzijden van een gecorrigeerde drukproef op het tapijt zat, keek alleen even naar George. Robbie was tweeëndertig, maar hij had het geplaagde, verbijsterde air van een tiener. Zijn haar versterkte die indruk: het was weerbarstig en strogeel en liet zich met geen mogelijkheid gladstrijken. Als hij zijn haar niet van zijn voorhoofd zat te vegen, duwde hij zijn bril wel hoger op zijn neus. Het ongeduld straalde van hem af, alsof hij op onrechtvaardige

wijze werd belemmerd in het bereiken van een of andere glorieuze lotsbestemming.

Misschien was dat ook wel zo. Als predikantenzoon uit Dorking, een klein plaatsje in Surrey, was hij van plan geweest vanuit zijn middelmatige, provinciale atheneum rechtstreeks naar Cambridge te gaan. Jarenlang had de wetenschap dat zijn overduidelijke genialiteit (die tot dusverre onopgemerkt was gebleven door de derderangs figuren die hem omringden) op de universiteit zou leiden tot een vrijwel moeiteloze weg naar faam hem overeind gehouden. De oorlog had daar een stokje voor gestoken, uiteraard. Uiteindelijk, nadat zijn jeugdige onbescheidenheid ergens in vijandelijk gebied in Noord-Afrika was gesneuveld, had hij drie onopvallende jaren aan Downing College doorgebracht. Vervolgens had hij zich, niet geheel tevergeefs, aan de marges van de Londense literaire wereld opgehouden, tot hij via een familielid had kennism gemaakt met Honor. Dat was nu bijna vijf jaar geleden. Hij scheen ergens een echtgenote te hebben, maar niemand had haar ooit ontmoet.

‘Er is niets loos,’ begon George, ‘maar...’

‘Je kijkt wel erg verstoord. Kijkt ze niet verstoord, Robbie?’

Robbie zuchtte alsof hij een enorme inspanning moest leveren en keek George aan. Zoals gewoonlijk had ze de indruk dat hij haar niet mocht. Maar wat ze had gedaan om hem te ontstemmen, wist ze niet.

‘Je hebt een bezoeker,’ zei ze. ‘Een jonge kerel. Drommels, hoe heette hij ook alweer? Jimmy nog iets. Ik heb hem in de salon laten plaatsnemen.’

‘Een schrijver, stel ik me zo voor,’ zei Honor. ‘Wel een beetje overdreven om op dit tijdstip langs te komen.’ Ze wierp een blik op haar horloge: zes uur geweest. ‘Robbie, verwacht jij iemand?’

Soms klopten er schrijvers, zonder uitzondering jongemannen, met een manuscript in de hand aan, hopen op een audiëntie bij Honor. Ze schepte er genoeg in om iemand blij te maken door zijn werk te loven. Dat kwam zelden voor. Ze

schepte er ook genoeg in om een arrogante vlegel een toontje lager te laten zingen, en daartoe kreeg ze vaker de kans.

Robbie wilde al ontkennen dat hij iemand verwachtte, en George zei: 'Hij is geen schrijver. Tenminste, dat denk ik niet.'

Honor stond op, dronk haar glas leeg en zei: 'Ach ja, rust roest, nietwaar!'

Je zou het niet van haar verwachten, maar ze was dol op zulke volkswijsheden. Een andere favoriet was: 'Dit zet geen zoden aan de dijk!' Alsof ze ooit een graszode of een dijk van dichtbij had gezien, dacht Robbie.

George en Honor gingen naar beneden. Toen ze de salon binnenliepen, stond de bezoeker op en kwam hij op hen af. George voelde Honor verstijven en wierp haar een zijdelingse blik toe. Haar nonchalante gezichtsuitdrukking was onveranderd.

Meneer Sullivan sprak als eerste.

'Goedenavond, mevrouw Wilson? Zoals ik zo-even al tegen deze jongedame zei: ik hoop dat ik niet ongelegen kom. Ik vroeg me af of ik u even zou mogen spreken.' Hij wierp een blik op George. 'Onder vier ogen?'

'Grutjes,' zei Honor. 'Wat mysterieus allemaal. Goed dan.' En tot George' verrassing, want zij had nog nooit meegemaakt dat Honor iets om privacy gaf, voegde ze eraan toe: 'Wees een engel en doe de deur achter je dicht, goed?'

Boven, in haar kamer, schopte George haar schoenen uit, stapte met al haar kleren nog aan in bed en trok de smoezelige roze sprei op tot aan haar kin. Piekerend over haar uitblijvende menstruatie was ze de bezoeker al snel vergeten.

Ze was nooit over tijd, dat was het punt. Als ze een beentje had ingeslikt, kon ze het uiteraard niet houden. Ze moest gewoon aan wat geld zien te komen. Wiens schuld was het, vroeg ze zich af, afgezien van haar eigen schuld?

Ze dacht terug. Christopher Maidstone of Julian Fyfe, een van die twee. Julian was rijker, maar hij was ook rooms-katholiek. Stel je voor dat hij haar ten huwelijk vroeg?

George stak een sigaret op en probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om mevrouw Julian Fyfe te worden. Mevrouw Fyfe zou een boodschappenmand dragen en een hoofddoekje dat ze onder haar kin vastknoopte. Ze zou jam maken en er wat van aan haar burens geven, die haar een geweldige vrouw zouden vinden, een vrouw op wie haar echtgenoot trots kon zijn. Als ze aankwam – want mevrouw Fyfe, die beste meid, kon nooit weerstand bieden aan een tweede plakje cake – zou ze niet treuren om haar slanke middeltje van vijftig centimeter. Ze had wel belangrijkere zaken om zich druk om te maken, zoals het organiseren van de rommelmarkt voor het Women's Institute en het strijken van meneer Fyfes overhemden.

Opeens misselijk drukte George haar half opgerookte sigaret uit.

Dan zou ze maar met deemoedig gebogen hoofd naar Christopher toe gaan. Die had al een vrouw, dus in dat opzicht had ze niets te vrezen. Maar als het haar al zou lukken om het geld bijeen te schrapen, hoe moest ze dan aan een veilige aborteur komen? Een meisje dat ze kende was naar een man aan Harley Street gegaan, die haar mentaal ongeschikt voor het moederschap had verklaard en vervolgens de ingreep had uitgevoerd: snel, hygiënisch en volkomen legaal.

Het probleem was alleen dat George betwijfelde of Chris Harley Street zou kunnen betalen. En ze had geen zin om als een mafkees te worden weggezet. Dat voelde alsof je het lot tartte.

Dan had je nog haar zussen: de vrouw van een boer in Eastleigh die oude tweedjassen en -broeken droeg en Duitse herders fokte, en een bankiersvrouw die God mag weten wat deed in een overdadig ingericht huis in de buurt van Regent's Park. George was een nakomertje – een onwelkome verrassing – en ze betwijfelde of haar zussen veel medelijden met haar zouden hebben, aangezien ze allebei al meerdere keren moeder waren geworden. Ze schepten er een satanisch genoegen in om te beschrijven hoe weerzinwekkend de hele toestand was, de spataderen en striae, de gezwollen borsten en lekkende onderkant-